

Ἡ Ἀθήνα τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FRÉDÉRIC BOUTET

Ἡ ΠΡΩΤὴ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚῆ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ὁ νεαρὸς Ζωρὴς ἐκλείσει βιαστικὰ τὸ μαγαζὶ καὶ κατέβηκε μὲ γρήγορο βήμα τὴν ὁδὸν Ριβόλι, πρὸς τὴν λεωφόρον Σεβαστουπόλεως. Ἡ ὄρα ἦτανε περασμένη, εἶχε χτυπήσει ὀκτώ... Ἡ μικρὴ τὸν Βέρθα βίταν ἐκεῖ, θὰ τὸν ἐπεριέμενε κάποιος...

Πρωτὸν στέρησεν τὴν γωνία καὶ νὰ μὴ τὴν λεωφόρον, ὁ Ζωρὴς στάθηκε μὴ στιγμὴν μπροστὰ στὸν καθρέφτη τοῦταν ἀπέξω ἀπὸ ἓνα κομμωτήριον. Ταχτοποίησε τὴν γραβάτα του, διόρθωσε τὸ κολλάρου του, τῆσασε τὸ καπέλλο του καὶ ἐτοιμαζότανε νὰ τραβήξῃ τὸ δρόμου του, ὅταν ἄξαφνα ἀκούσεν πίσω του μὴ φωνὴν:

— Ἐλα, καλὸς εἶσαι, μικροῦλή μου!...

Ὁ Ζωρὴς γρήγορα ἔσφιχνασμένον τὸ κεφάλι καὶ κοκκίνισεν ὡς τ' αἷμα... Ἦταν αὐτὴ, ἡ Βέρθα!...

Ἡ Βέρθα ἦταν ἓνα κορίτσι ὡς εἰκοσιεπταεῶρον χρονῶν. Φορούσε ἓνα ἀπλὸ μαῖον φορέμα καὶ ἦτανε λεπτὴ καὶ νόστιμη. Ἐίχε ὄμοια ἔσθια θὰ μαλλιά, ἓνα στομά κοκκίνο ὡς κεράσι, καὶ ὄμοια ἄσπρα δόντια.

Ὁ Ζωρὴς — εἰκοσιπέντε χρονῶν — τὴν εἶχε γνωρίσει ἐδῶ καὶ δέκα μῆρες, τυχαίως, στὸ δρόμου, καὶ τὸ μόνον ποῦ ἤξερε γι' αὐτὴν ἦταν ὅτι λεγότανε Βέρθα καὶ ὅτι ἐργαζότανε καὶ αὐτὴ σ' ἓνα κατάστημα, ὡς καὶ αὐτὸν.

— Τὴ καλὰ ποῦ ἤξερες; εἶπε ἡ Βέρθα.

— Τὴ καλὰ ποῦ ἤξερες ἐδῶ, εἶπε ὁ Ζωρὴς μὲ κάποιον συγκίνησι. Γιατί, κάθε φορὰ ποῦ ἡ νέα πηγαίνε στὸ φανταῖο τους, ὁ νεαρὸς Ζωρὴς ἐκνοιῶσε τὴν ἴδια συγκίνησι ποῦχε νοιώσει τὴν βραδυνὰ ποῦ τὴν προτογορίσει.

Ἡ Βέρθα κατέλαβε τὴν συγκίνησι του καὶ γέλασε.

— Εἶσαι ἀστείος, καὶ μὲνε. Κάνεις ὅσα νὰ μὲ ντρέπῃσαι, ὡς νὰ μὲ φοβάσαι. Ὅλθενε κανεὶς πὸς εἶσαι ἀκόμα μικρὸ παιδί... Ὅποιος μᾶς δὴ θὰ νομίσῃ πὸς εἶν' ἡ πρώτη φορὰ ποῦ μὲ βλέπεις...

Ὁ νεαρὸς Ζωρὴς κοκκίνισεν πάλι καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Ἀμίλητος, ἀδέξιος, δειλὸς, περιττοῦσε τώρα δέματα στὴ Βέρθα. Περπάτησαν ἔτσι, χωρὶς νὰ μιλοῦνε, κάμποσο διάστημα. Περῶσανε σὲ λίγο τὴν γέφυραν, ἀρῆσανε τοὺς πολυσύχναστους καὶ πολυθρόνους δρόμους τοῦ Παρισίου καὶ μπήκανε στὸς στενοὺς, ἥσυχους καὶ σκοτεινοὺς δρομάκιους τῆς συνοικίας τοῦ Πανθῶν.

Πρῶτὴ ἔβλεπε τὴ σωτὴρ ἡ Βέρθα:

— Ἐλα λοιπὸν, εἶπε, μίλησε μου... Πέες μου τίποτε... Ἐχῶσε τὴν λαλιὰ σου; Δὲν ἤθελα ἐδῶ γὰρ νὰ περπατοῦμε ἔτσι, ὡς μωγγαῖ... — Μὲ κοροϊδεῖται; τῆς εἶπε μὲ κάποιον παρὰτονον ὁ Ζωρὴς.

— Κουτέ, τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτὴ, σοῦ κακοφάνηκε; Ὁ Ζωρὴς ὅμως κάθε ἄλλο παρὰ δυσανεστῆμονος ἦταν. Πῆρσεν τὸ χεῖρ του στὴ μέση τῆς Βέρθας, τὴν-κίτταξε στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε:

— Τὴ νόστιμα ποῦ τὰ λές!... Καὶ τὴ ὄμορφῃ ποῦ εἶσαι!... Ἐφῆς, Βέρθα, ὅλη τὴν ἡμέρα ποῦ ἐργάζομαι, ἐσένα σκέπτομαι...

Ἐδῶ ὁ Ζωρὴς ἀποκόμισεν νὰ πᾶρῃ λίγο περσσότερον διάφορος. Χαμνίζοντανε λοιπὸν τὴ φωνὴ του, τῆς εἶπε δειλὰ-δειλὰ:

— Δόσε μου ἓνα φιλάκι... Ἐκείνη τὸν διέκοψε ἀτόπιμα:

— Εἶσαι τρελλός!... Εἶνε τόσο κόποςος ἐδῶ... Θὰ μᾶς δοῦνε... Ὁ Ζωρὴς κακοφάνηκε.

— Δὲν ἔ' ἀγαπᾶς, Βέρθα. Δὲν ἔ' ἀρῆσαι νὰ σὲ πληρώσω... Κι' ὅταν σκέπτομαι πὸς σ' ἔνα τέτατον τῆς ὥρας πρῆπει νὰ σ' ἀρῆσω! Καὶ πὸς αἴσιον εἶνε Κρημαζὴ καὶ πὸς δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ ἴδω!... Ὁ Ζωρὴς ἔκωνε νὰ πᾶρῃ τὸ χεῖρ του ἀπ' τὴ μέση τῆς, καὶ ἐκείνη δὲν τὸν ἀρῆσε.

— Χρῆσέ μου, εἶσαι κοινός, τοῦ εἶπε. Ἄν δὲν σ' ἀγαποῦσα, ἂν δὲν ἔ' ἀρῆσαι, θὰ βρισκόμαστε τώρα σὲ δύο μᾶς ἐδῶ; Πέες μου, δὲν ἔχω δικη; Τὴ ἄλλο νομίζεις πὸς βρῆκα σὲ σένα; Τὰ πλοῦτῃ σου; Ἀπ' τὸ ἔξωθό δὴ πὸς δὲν εἶσαι πλοῦτος...

— Ἐχεις δικη, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ λιπὴ ὁ μικρὸς Ζωρὴς. Πρῶτα, ὡς ἡμῶνα μικρὸς, εἶχα λεπτὰ... Τὰ χῆσαμε ὅμως ὅλα, τὸν καρπὸν ποῦ πῆθανε ὁ πατέρας μου, ἐδῶ καὶ δύο χρονῶνα. Κι' ἀναγκαστικὰ τότε ν' ἀρῆσω τῆς σπουδῆς μου καὶ νὰ γίνω ἐπάλληλος στὸν θεῖόν μου τὸ χρονογοσίον.

— Δὲν σὲ πληροῖνε τοὺ ἀπάριστον καὶ ὁ θεῖός σου; — Καὶ βέβαια δὲν μὲ πληροῖνε καλὰ. Καὶ μὲ κρατᾶται καὶ σκλαβοῦμενον μὲς σὸ μαγαζὶ τοῦ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἀχ! πὸς θὰ ἤθελα νῆμῶν ἐλευθέρου, νὰ μποροῦσα νὰ διαβῶσι τῆς ὥρας μου ὅπως θέλω, νὰ μποροῦσα νὰ σ' ἐβλεπα πὸς συχνὰ... Νομίζεις πὸς ἂν εἶχα λεπτὰ δὲν θὰ ποῦσανε δῶρα, δὲν θὰ σὲ πηγαίνα ποῦ-θενά, δὲν θὰ σὲ περιτομοῦνα καλύτερα; Ἄς εἶνε, ἐλπίζω νὰ μὴ ἀρῆσῃσιν ποῦ νὰ διορθωθοῦν αὐτὰ. Ἀργότερα κατὰ θὰ γίνῃ, θὰ ἴδῃς... Γιὰ σένα, εἶμαι ἄξιος νὰ τὰ κάνω ὅλα. Ἄκουε, Βέρθα, ὅλα...

Ἡ Βέρθα τὸν κίτταξε κοζὰ.

— Εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποῦ μοῦ εἶπες; — Καὶ βέβαια εἶν' ἀλήθεια. Ἐφῆς πόσο σ' ἀγαπῶ καὶ δὲν πρῆπει ν' ἀμφιβάλλῃς...

— Ἀλήθεια, εἶπε τότε ἄξαφνα ἐκείνη. Θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ κάνῃς μὴ χεῖρ ποῦ θὰ σοῦ ζητήσω ἢ θὰ φοβῶσαι; — Νὰ φοβῆθῃ ἔγω; Τὴ νὰ φοβῆθῃ; Δὲν εἶμαι κανεὶν μικρὸ παιδί νὰ φοβῆθῃ... Εἶμαι ἰκανὸς νὰ κάνω ὅτι μοῦ ζητήσῃς, σὸ εἶπα...

Τότε, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, ἡ κορὴ τὸν ἔβλεπε ἀπ' τὸ χεῖρ καὶ ἔσφιχσε μασὸν τοῦ σ' ἓνα ἔρημον καὶ σκοτεινὸν σοκάκι. Προχώρησαν ἀρκετὰ καὶ στήθηκαν μπρὸς στὴ μισανοχτὴ πόρτα ἐνὸς παλιῦ ἑπιτοῦ.

— Ἄκουσε, εἶπε τότε πάλι αὐτὴ. Μποροῦ νὰ βρισθῶ σὲ σένα; Μποροῦ, ἀλήθεια;

‘Ο Ζώγς προσπάθησε να χρίση κάποια άδριστη άνευση.
— Βέβαια, της είπε.
‘Η Βέθθα έφερε τότε κοντά του, πέρασε το χέρι της γύρω στο λαιμό του, πλησίασε το πρόσωπό της στο δικό του και τον κίταξε βαθιά στο μάτι. Κι’ έπειτα, άξαφνα, τον τραβήξε κοντά της, τον έσφιξε στο στήθος της και τον έβηλε στο στόμα.
‘Ο Ζώγς ξαφνιάστηκε, ταράχτηκε...
— Έλα μέσα, τούτε η Βέθθα.
Αυτός έδιστασε μια στιγμή, θέλησε να μιλήση, να τη ρωτήση, να μάθι τι ήθελε απ’ αυτόν... Μά αυτή δεν τόν άφησε. Τόν έπιασε απ’ το χέρι και τον τραβήξε...
‘Ο νεαρός Ζώγς έτρεμε... Δεν καταλάβαινε τίποτα απ’ όλα αυτά, και γοητότανε...

Πέρασαν ένα σκοτεινό διάδρομο, κατεβήκανε δυο-τρία πέτρινα σκαλοπάτια και βρέθηκαν σε μιάν αίθλη, που στο βάθος της ήτανε μια μικρή ταβέρνα.
Μπαρτανε μέσα. ‘Ο ταβερνιάρης είχε αποκοιμηθεί, άκοιμησιμένος στον πάγκο. Στο βάθος, σέ μιιά γωνιά, καθόταν ο μοναδικός πελάτης της, που φρανότανε σάν κάποιο να περιμένει. Στο τραπέζι πουτανε κοντά του βρισκόταν μια μπουτίλλα με αφέντι.

‘Ο πελάτης αυτός είχε τα χέρια στή τσέπες και το κωκετό κατεβασμένο ως τα μάτια. ‘Όταν είδε τους προχρήσιους προς το μέρος του, ‘Ηταν νέος, ντυμένος σάν εργατικός. Είχε φαρδιές κιάτες και φρανότανε χειροδιάνιος. Τό πρόσωπό του ήταν κτηνώδες...

— Καλησπέρα, Βέθθα, είτε στη νέα και συνεχίστε: Έτσι είναι λοιπόν ο άνδραπόδ σου;

Και κίταζε τόν τρομαγμένο Ζώγς από πάνω ως κάτω.
— Καλησπέρα, ευφύθιμος κι’ η Βέθθα. Κι’ έπειτα γυρίζοντας στο Ζώγς, τού είπε με κάποια ειρωνεία:
— ‘Ο κίριος από δω είν’ ο αδελφός μου.

‘Εκείνος γέλασε δυνατά και φώναζε:
— Είμ’ ο αδερφός σου, βέβαια... Και λέγομαι εκάριος Μορίς. Έμπρός, υπάκουπα-Βικτωρ, έλα κέρασε μας τίποτα...

‘Ο ταβερνιάρης τούς έφερε άπάντα αφέντι κι’ έπειτα βγήκε από μιιά μικρή πορτουάκι, πουτανε στό βάθος τού μαγαζιού, άφίνοντας έτσι τούς τρεις πελάτες τού μόνους.
— Ειγάριστό καλό, δεν λίνο, είτε οσπισμένοι ο Ζώγς, όταν ο κίριος Μορίς τού έπρόφερε το αφέντι του.
— Έλα τώρα, πει κι’ άσε τα νάζια, τούτε άγρια ‘ο κίριος Μορίς. Κι’ άκουσε δω τί θα σοί πει: Είμαστε φτωχοί. Δουλεύουμε όλη την ήμερα και με τό μεροκάματό μας δεν μπορούμε να ζήσουμε όπως θέλομε, όπως πρέπει να ζή ένας άνδρας... Δεν τα βγάδιμε πέρα. Λοιπόν, να μη τα παλαιολογιόμει... Θα μοι δώσεις το κλειδί ποιζεις στην τσέπη σου. Ξέρεις ντε, τό κλειδί τού μαγαζιού σου... Έσόν τούτοις, αφού σου κλεινίσει κάθε βράδυ το μαγαζί. Τό ξέρω καλά... Είναι τομα διά μινες που έτοιμάζομε, έγω κι’ η Βέθθα, αυτό τό κόλαπο... Άποψε έχομε Σαββατόβραδο, τ’ άφεντικό σου λείπει στην έξοχη. Έχομε σκοπό να ιωπιμε στό μαγαζί κι’ τό... καθάρισομε. Θάρδη; και σέ μαζί. Τό μόνο που θα κινήθι θάναι να μιάς δείξης που είνε τα πολτιμότερα κοσμηματα, για να μη χασομερήσομε ψυχρόντας... Δεν έχεις να φορηθής τίποτα απ’ αυτήν τη δουλειά. Ένα κλειδί, τί σημασία έχει; Τό γάνει κανείς εύκολα. Θα πής λεϊπόν πως τόξαρες στό δρόμο. Και δεν έχεις να πιάθης τίποτα. Έξάλλο, απ’ ό,τι πάρομε, θα σοι δώσομε και σένα μερτίκο. Μά την αίθληια, δε θα βγής τρημομένος απ’ αυτή τη δουλειά.

— ‘Ο Ζώγς είχε γίνει κίριος σάν πτόμα. ‘Ο τρέμος τόν είχε κάνει να τό γάση κίριολεχτικό. Κιττοίος ο δυταχτή το Μορίς τού μόντου.

— ‘Ότι... κι’ αυτό ήταν; Γι’ αυτό με φέρατε δω; τριβίλας.
— Καλά που τό καταλάβεις, είτε ο Μορίς και γέλασε δυνατά με τό τρανό του γέλιο. Μά τί τρέχει; ρώτησε έπειτα γυρίζοντας στη Βέθθα. Δεν τούτες τίποτα. Φανταίον σάν να μην έχη ιδέα, σάν νάζη πεισι απ’ τόν ουρανό...

— Νουμισ, τ’ απορηθίκα η Βέθθα, πως ήτανε περιτό να τού πει πολλά ρομματα...
— Κι’ έγω που νόμισα πως η’ αγαπούσες!... τραβίσε κλαίγοντας σχεδόν ο Ζώγς.

— Α, έτσι ε; Έκανε ο Μορίς. Σου πέρασε η ιδέα πως σ’ αγαπούσε, ε; ‘Η Βέθθα δεν είνε άδερφή μου, αν θέλεις να ξέρης... Μάθε πως είνε γυναίκα μου... Κατάλαβεις τώρα; Έμπρός, δάσε μου τό κλειδί γρήγορα. Είν’ άργά, διά μινες δεν ξρου-

με καρό να χάνομε. Έμπρός, σύντομα...
Μηχανικά, σάν νάθελε να φύγη από κει μέσα, ο Ζώγς σηκώθηκε απ’ τό κάθισμά του. Σημάθηκε τότε κι’ ο Μορίς. ‘Ο Ζώγς έκανε ένα βήμα πίσω για να φύγη. ‘Ο Μορίς όμως βρέθηκε μ’ ένα πηδημα μισοστά του και τούβλεσε τό δρόμο.

‘Ο Ζώγς άρχισε να διαμαρτυρείται:
— Δεν μπορώ να κάνω αυτό που μου ζητάτε... Άφήστε με να φύγω, σας παρακαλώ... Άφήστε με να φύγω και δε θα πει τίποτα σέ κανέναν. Σας τ’ ορκίζομαι... ‘Ο κοσμηματοπώλης είνε φίλος μου. Κι’ έχει εμπιστοσύνη σέ μένα. Αν τό μάθεινε, θάμωνα χαμένος... Στήρωθι τη φτωχή μητέρα μου κι’ είμαι ο μόνος της προστάτης... Είμαστε φτωχοί κι’ έμεις... Δεν μπορώ, που είν’ άδύνατο να ζήνω αυτό που μου ζητάτε... Σας ικετεύω...

— Σκαμνός!... Αυτά δεν περνάνε σέ μένα... ουρλιαξε ο κωκούργος. Μιά και ήρθεσ εδώ μέσα, θα μοι δώσης τό κλειδί κι’ έπειτα θα φύγης. Έλα, φέρο δω γρήγορα, είδεμη!...

‘Ο Μορίς πλησίασε περισσότερο το Ζώγς, κωτάχοντάς τον άγρια. Τότε όμως, άξαφνα, μπήκε στην μέση η Βέθθα.
— Άφήσε τον, είτε στο Μορίς. Είν’ ένα άθλιο παιδί... Άφήσε τον να φύγη και μείνε ήσυχος πως δε θα πει τίποτα... Έπειτα, ξέρει πως μπορεις και να τόν σκοτώσης, αν θέλεις καταδόση...

— Μου φαίνεται πως θα τόν σκοτώσω τώρα άμέσως, είτε ο Μορίς. Τι, σου πέρασε η ιδέα πως θα τόν αφήσω να μιάς φύγη έτσι, χωρίς να τού πάρω τό κλειδί;

‘Η Βέθθα έπεσε τότε άπάνω στο Μορίς, τόν άγκάλιασε και με τα δύο της χέρια και τόν κράτησε μ’ όλη της τη δύναμη.

— Φύγε, φώναξε στο Ζώγς. Γρήγορα, τρέχα να σωθής...
‘Ο Μορίς ξεστόμισε μια βλαστήμα, λευτέρωσε γρήγορα τα χέρια του, άπατάξε τη γυναίκα του απ’ τούς ώμους και την τίνιξε στον τοίχο. ‘Η Βέθθα άφησε μια κραυγή λόνου. ‘Ο Ζώγς όμως είχε βρη έντοματάξυ καρό σ’ άνοίξη την πόρτα και να τό βάλη στό πόδια.

‘Ο διάλογος να σέ πάρη, τί έκανε; είτε ο Μορίς στη Βέθθα, ποιχε σηκωθεί τώρα και τιακοποιήσε τα φροσημάτια της. Τι έπαθε, τριελλάθηκε; Δεν θέλησα να σ’ αφήσω να τού πάρης τό κλειδί με τό στανό, μά και δεν ήθελε να στό δώσει. Φορηθήκα μη τόν χτυπίσης. Μείνε ήσυχος, όστόσο, δε θα πη λέξι... Τράμαξε τόσο πολύ!... Καληνύχτα, Μορίς, έγω βγαίνω έξω. Πηγάνα να πάρω λίγον άέρα...

‘Ο Μορίς σιαστίστηκε σέ μια καρδιά, αφίγγοντας τις γροθιές του με θυμό. ‘Η Βέθθα τούβριξε μια ματιά, άναίσχησε τούς ώμους της κι’ έτοιμάστηκε να βγη έξω.

— Καληνύχτα, Μορίς, είτε. Φεύγε. Σημάθησέ με για τό κακό που σοίκατα. Έκείνος την κούταξε με μίσος και της είπε μέσα απ’ τα σιαμμένα του δόντια:

— Μου γάλασε την καλύτερη δουλειά...
— Δεν ληιστεί, Μορίς, σημάθησέ με... Δεν μπορούσα να κάνω διαμαρτυρικά.
— Τόν αγαπάς;...
— Νουμισ λίγο και του άπάντιος;
— Ναι, τόν αγαπώ!...
‘Ο Μορίς χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι:
— Να πάρη ο διάβολος! Πήγαμε για μολύ και βγήκαμε χωρημένοι... Αυτός ο νεαρός κίριος μας έβλεψε, έμιάς, τούς κλέφτες!...
— Μιάς έβλεψε;
— Ναι, διάβολε!... Σούβλεψε την καρδιά, ο λοιποτύτης, ο παλιάνδραπος!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

‘Ο Βασίλειος της Σπάρτης ‘Αγρις συνήθιζε να λέγη σε χυά προς τούς στρατιώτες του:
— Μη ρωτάτε ποσο είνε οι έχθροι, αλλά που είνε!...

Κάποιος Σπαρτιάτης είχε αζηλωτισθή σέ μιιά μάχη κι’ όδηγήθηκε απ’ τούς έχθρους τόν στην άγορα για να πουλήθι ως δούλος. ‘Ο κίριος, κατά τη συνήθειά του, άρχισε τότε να φωνάζει:
— Σπαρτιάτη ποικό!...
— Μη λές Σπαρτιάτη! τού είτε ο πολεμιστής κλεινοτύτης τού τό στόμα. Πέζε ότι ποιλιάς άνδραποδο... αζηλώτοτε!...

— Έλα τώρα, πει κι’ άσε τα νάζια...

